

348.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 kwietnia 1930 r.

w sprawie nabywania soli do wyrobu bekonów i szynek na wywóz zagranicę.

Na podstawie § 4 ustęp 2 punkt a) i § 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu jednolitego monopoli sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 117; poz. 1043) zarządzam co następuje:

§ 1. Wytwórnice bekonów mogą nabywać potrzebną dla produkcji sól hurtowo po każdorazowo obowiązującej cenie hurtowej przy sprzedaży z hurtowni solnych.

§ 2. Przy wywozie zagranicę bekonów i szynek podlega zwrotowi wytwórcy różnica pomiędzy ceną hurtową soli na rynku wewnętrznym, a ceną soli eksportowej w wysokości 14 zł od 100 kg soli zużytej do tych wyrobów.

§ 3. Ilość soli zużytej do wyrobu bekonów i szynek przyjmuje się w wysokości 10% (dziesięć od sta) wagi wyprodukowanego i wywiezionego towaru.

Wagę bekonów lub szynek należy rozumieć wraz z wagą bezpośredniego opakowania.

Zwrot różnicy ceny będzie przyznawany tylko od takich ilości wyrobów, które zawierają co najmniej 100 kg soli.

§ 4. Wytwórca pragnący otrzymać zwrot różnicy ceny soli, winien najpóźniej w terminie 3-miesięcznym po wywiezieniu bekonów i szynek złożyć do Biura Sprzedaży Soli w Warszawie podanie z oznaczeniem: a) wagi wyrobów, b) ogólnej ilości zawartej w wyrobach soli (§ 3), od której ma być zwrócona różnica ceny i c) dołączyć dokumenty stwierdzające wywóz danej przesyłki zagranicę (zaświadczenie urzędu celnego o wyjściu towaru zagranicę).

§ 5. Biuro Sprzedaży Soli po sprawdzeniu dokumentów zwraca wytwórcy przypadającą różnicę ceny soli.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1930 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

349.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 16 maja 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach świadków, biegłych i tłumaczy w sprawach karnych.

Na podstawie art. 573 lit. d) i e) kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

O należnościach świadków.

§ 1. Świadkowie, zamieszkali poza siedzibą sądu, jeżeli odległość ich miejsca zamieszkania od sądu wynosi najmniej 15 kilometrów, otrzymują zwrot niezbędnych kosztów przejazdu oraz strawne (art. 567 k. p. k.).

Ograniczenie co do odległości, zawarte w ustępie pierwszym, nie ma zastosowania do funkcjonariuszów państwowych, osób wojskowych i duchownych (art. 573 lit. e) k. p. k.).

§ 2. Zwrot niezbędnych kosztów przejazdu obejmuje koszty podróży z miejscowości zamieszkania do siedziby sądu oraz koszty podróży powrotnej.

§ 3. Na zwrot niezbędnych kosztów przejazdu składa się:

- a) zwrot kosztów przejazdu środkiem masowego transportu (koleje, tramwaje, omnibusy i t. d.) — na kolejach klasą trzecią pociągiem osobowym, poza tem klasą najniższą;
- b) zwrot kosztów przejazdu, o ile brak środka masowego transportu, w wysokości 10 gr. za każdy zaczęty kilometr.

Jeżeli kilku świadków korzystało lub mogło skorzystać z jednego pojazdu, należy przyznać każdemu świadkowi część kosztów na niego przypadających.

§ 4. Jeżeli zachodzą warunki przyznania kosztów przejazdu, świadek zaś odbył drogę swoim pojazdem, wierzchem lub pieszo, należy mu przyznać koszty przejazdu, jakiego mu się należały w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Strawne należy przyznawać w wysokości od 1 zł — 2 zł za każdy dzień, jeśli zaś świadek musiał przemocować w miejscu przesłuchania, w wysokości podwójnej.

§ 6. Funkcjonariuszom państwowym w czynnej służbie (art. 1 i art. 102 ustawy z dnia 9 października 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) oraz pozostającym w czynnej służbie sędziom, prokuratorom i wojskowym należy przyznawać koszty podróży i dietyienne według norm ustanowionych dla podróży służbowych, jeżeli okoliczności, o których zeznawać mają, pozostają w związku z wykonywaniem ich urzędu lub służby.

Jeśli według niniejszego paragrafu osobom, wymienionym w ustępie pierwszym, wezwanym w charakterze świadków, nie należą się koszty podróży i dietyienne według norm ustanowionych dla podróży służbowych, przyznaje się im wynagrodzenie na ogólnych zasadach.

§ 7. Jeżeli świadek po wezwaniu go z pewnej miejscowości zmieni miejsce zamieszkania, należy mu przyznać należności nie wyższe niż obliczone ze względu na miejscowość wskazaną w wezwaniu.

§ 8. Jeżeli ta sama osoba będzie przesłuchana w charakterze świadka w kilku sprawach karnych tego samego dnia, natenczas przyznaje się jej należności tylko raz oraz rozdziela je pomiędzy wszystkie te sprawy równomiernie (art. 557 k. p. k.).

§ 9. Świadkowie, żyjący z zarobku dziennego, otrzymują wynagrodzenie za stracony wskutek stawiennictwa zarobek (art. 568 k. p. k., § 11 niniejszego rozporządzenia).

§ 10. Przez osoby, żyjące z zarobku dziennego (§ 9) należy rozumieć tych, którzy pobierają płacę za każdy dzień pracy (zarobnicy dzienni i t. p.), natomiast nie należą do wspomnianych osób ci, którzy środki utrzymania czerpią z całości dochodów wykonywanego zawodu.

§ 11. Wynagrodzenie za utracony zarobek dzienny przyznaje się według następującej taksy:

- a) dla pracowników fizycznych — do 3 zł;
- b) dla pracowników umysłowych — do 5 zł.

§ 12. Świadkowie, którzy stawili się bez wezwania sądowego, nie otrzymują wynagrodzenia.

§ 13. Świadkom służy prawo do należności także wtedy, jeśli na wezwanie sądu stawili się, lecz nie zostali przesłuchani.

§ 14. Jeśli świadek nieprawnie odmawia złożenia zeznań lub przysięgi, nie ma prawa żądać przyznania mu należności.

§ 15. Jeżeli świadek ze względu na swój wiek, chorobę lub cielesną ułomność może stawić się w sądzie tylko w towarzystwie drugiej osoby, należy przyznać należność w myśl niniejszego rozdziału tak świadkowi, jak towarzyszącej osobie.

Jeżeli w wypadku, określonym w ustępie powyższym świadek stawi się z miejsca zamieszkania odległego od sądu mniej, niż o 15 kilometrów (§ 1), ma zastosowanie przepis § 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. o należnościach za konwojowanie osób i rzeczy oraz za przechowanie rzeczy (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 390).

Rozdział II.

O należnościach biegłych i tłumaczy.

§ 16. Biegli i tłumacze, prócz wynagrodzenia za pracę, otrzymują pokrycie wydatków, niezbędnych do jej wykonania (art. 569 § 1 k. p. k.).

Sąd może zażądać należytego wykazania poniesionych wydatków.

Jeżeli w czynności urzędowej bierze udział kilku biegłych (tłumaczy), pokrycie przewidziane w ustępie pierwszym następuje w stosunku do poniesionych przez każdego biegłego (tłumacza) wydatków.

§ 17. Biegłemu i tłumaczowi, zamieszkałemu poza siedzibą sądu, należy się strawne i zwrot niezbędnych kosztów przejazdu (art. 569 § 3 k. p. k.).

§ 18. Stawne przyznaje się biegłemu i tłumaczowi w wysokości od 1 zł — 5 zł za każdy dzień, jeśli zaś musiał przenocować w miejscu spełnienia czynności, w wysokości od 2 zł — 10 zł.

Niezbędne koszty przejazdu biegłego lub tłumacza przyznaje się według § 3, jeśli jednak brak środka masowego transportu, w wysokości rzeczywistego wydatku na przejazd pojazdem konnym lub mechanicznym, nieprzewyższającej zwykłych cen miejscowych.

§ 19. O ile § 18 nie stanowi inaczej, do przyznania strawnego i zwrotu kosztów przejazdu mają zastosowanie postanowienia dotyczące należności świadków (§§ 1 — 8) z temi zmianami, iż ograniczenie co do odległości, zawarte w § 1 ust. 1 nie ma zastosowania, a przepis § 8 ma zastosowanie tylko do kosztów przejazdu i strawnego.

§ 20. Za czynności wchodzące w zakres specjalności danego biegłego (badania, orzeczenia) należy przyznawać wynagrodzenie w wysokości od 5 zł — 60 zł.

§ 21. W wypadkach wyjątkowych można przekroczyć granice taksy, określone w § 20, po zasięgnięciu w miarę potrzeby, a w każdym razie gdyby zdaniem sądu należało przyznać wynagrodzenie powyżej 100 zł, — opinii fachowych urzędów lub instytucyj co do stosowności wyższego wynagrodzenia. Odpis postanowienia, przyznającego wyższe wynagrodzenie, sąd komunikuje kierownikowi sądu, sąd powiatowy (grodzki) — prezesowi sądu okręgowego.

§ 22. W razie nieprzesłuchania wezwanego biegłego lub tłumacza należy mu się wynagrodzenie za stracony czas i zarobek w wysokości od 1 zł — 2 zł za każdą zaczętą godzinę, łącznie jednak najwyżej 10 zł.

§ 23. Wysokość wynagrodzenia biegłych oznacza się z uwzględnieniem wymaganych od biegłego kwalifikacyj, czasu i trudu, koniecznego do wykonania pracy.

§ 24. Biegły (tłumacz), który niesłusznie odmawia zeznań lub spełnienia czynności, będących jego obowiązkiem, albo też odmawia złożenia przysięgi, nie ma prawa do należności.

§ 25. Biegły (tłumacz) nie ma prawa do wynagrodzenia za czynności, które przedsięwziął bez polecenia sądu.

§ 26. Przepis § 12 ma zastosowanie do biegłych (tłumaczy).

§ 27. Z biegłymi sądowymi i tłumaczami przysięgłymi (art. 268 prawa o ustroju sądów powszechnych) może być zawarty układ co do ryczałtowej opłaty za czynności. Ryczałtowe opłaty powinny być obliczone podług przeciętnej liczby podań i opinij (tłumaczeń) wchodzących w zakres określonej specjalności, a dokonanych w danym okręgu w ciągu ostatnich dwóch lat. Opust ze strony biegłego (tłumacza) nie może wynosić mniej niż 10%.

Układ z biegłymi (tłumaczami) zawiera prezes sądu apelacyjnego. Prezes sądu apelacyjnego może poruczyć zawarcie układu prezesowi sądu okręgowego lub naczelnikowi sądu powiatowego (grodzkiego).

§ 28. Funkcjonariusz państwowy, ustanowiony w tymże charakterze do wykonywania czynności biegłego, ma prawo tylko do zwrotu wydatków, niezbędnych do spełnienia pracy (§ 16), oraz do zwrotu kosztów przejazdu i diet w myśl przepisów dotyczących podróży służbowych.

§ 29. Jeżeli funkcjonariusz państwowy jest ustanowiony do wykonywania czynności biegłego

(§ 28) lub też jeśli biegły (tłumacz) pobiera ryczałtowe wynagrodzenie (§ 27), do kosztów postępowania karnego wlicza się takie należności, jakie należałoby przyznać biegłemu (tłumaczowi) w myśl ogólnych postanowień niniejszego rozporządzenia lub w myśl szczególnych przepisów (§ 30 ust. 1).

§ 30. Jeżeli dla oznaczenia wynagrodzenia pewnych kategorii biegłych istnieją szczególne przepisy, należy wspomnianym biegłym przyznawać opłaty w myśl tych przepisów.

Paragraf 28 ma do tych biegłych zastosowanie.

§ 31. Opłaty za czynności tłumaczy przysięgłych regulują szczególne przepisy. Przepisy te mają również zastosowanie do tłumaczy innych, dokonywających przekładu na zlecenie urzędowe lub zwykłych do udziału w czynności urzędowej, w szczególności do tłumaczy powoływanych w celu porozumienia się z głuchymi lub niemymi.

Obok przepisów, wymienionych w ustępie pierwszym, mają do tłumaczy zastosowanie przepisy niniejszego rozporządzenia, o ile ich dotyczy.

Rozdział III.

O przyznawaniu należności świadków, biegłych i tłumaczy.

§ 32. Świadkowie, biegli i tłumacze powinni żądać wynagrodzenia niezwłocznie po wykonaniu swego obowiązku, a jeżeli byli wezwani na rozprawę, to najpóźniej nazajutrz po jej zamknięciu.

Osoby, które nie zgłosiły żądania w terminie powyższym, tracą prawo do wynagrodzenia, o czym należy je uprzedzić (art. 570 k. p. k.).

§ 33. Sekretarze prowadzący rachunek kosztów postępowania lub sekretarz wyznaczony przez kierownika sądu przyjmuje od świadków, biegłych i tłumaczy żądanie wypłacenia należności i przedstawia sądowi projekt postanowienia co do należności świadków bez osobnego polecenia, co do należności zaś biegłych i tłumaczy w razie otrzymania polecenia.

§ 34. Przy stosowaniu taryfy należy w zasadzie wymierzać należność według kwot najniższych.

Postanowienie o przyznanej należności oznajmia się ustnie, udzielając — na żądanie — postanowienie do przejrzania; należność wypłaca się wedle możliwości zaraz; w razie niemożności natychmiastowej wypłaty, przesyła się należność bez niepotrzebnej zwłoki i bez obciążania świadka (biegłego, tłumacza) opłatą pocztową.

§ 35. Przyznane należności należy uwidocznnić w aktach sprawy. Jeżeli władza, przyznająca na-

leżność w myśl niniejszego rozporządzenia, spełnia czynność na żądanie innej władzy lub w jej zastępstwie, natenczas winna — przesyłając właściwej władzy zeznanie świadka lub biegłego (tłumacza) — zaznaczyć przyznaną należność.

§ 36. Jeżeli władza wojskowa lub policja państwowa zawiadomi sąd, zanim ten wypłaci świadkowi wynagrodzenie, iż wojskowy lub funkcjonariusz policyjny wezwany na świadka otrzymał od swej władzy zaliczkę na wynagrodzenie, natenczas potrąca się tę zaliczkę z przyznanego świadkowi wynagrodzenia i przekazuje ją władzy właściwej.

Rozdział IV.

Postanowienia końcowe.

§ 37. Siedzibą sądu w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest miejsce dokonywania czynności sądowej.

§ 38. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie: a) w postępowaniu przed sądem i sędzią śledczym (rozprawa, śledztwo, czynności sądowe w toku dochodzeń); b) mają odpowiednie zaś zastosowanie przy czynnościach mających moc czynności sądowych, a dokonywanych w dochodzeniach przez prokuratora (art. 254 k. p. k. i art. 20 przep. wpraw. k. p. k.).

W wypadku wskazanym pod a) należności, przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, przyznaje sąd lub sędzia śledczy, a wypłaca się je z funduszy właściwego sądu (sędziego śledczego).

W wypadku wskazanym pod b) należności przyznaje prokurator, a wypłaca się je z funduszy sądu (wydziału), przy którym prokurator jest czynny, jeżeli zaś prokurator pełni stałą służbę poza siedzibą sądu okręgowego (wydziału) — z funduszy najbliższego sądu powiatowego (grodzkiego).

§ 39. Postanowienia §§ 33 — 38 mają odpowiednie zastosowanie do przyznawania należności za konwojowanie osób i rzeczy oraz za przechowanie rzeczy w myśl rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 390).

§ 40. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie siódmego dnia po dniu ogłoszenia.

Równocześnie uchyla się rozporządzenie z dnia 10 listopada 1929 r. o należnościach świadków, biegłych i tłumaczy w sprawach karnych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 580).

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Warszawa. Drukarnia Państwowa. Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości.

51121 P

Konto czekowe Pocztovej Kasy Oszczędności № 30130.

Cena 40 gr.

OD ADMINISTRACJI: Prenumerata Dz. U. R. P. wynosi 8 zł. kwartalnie. Urzędy i instytucje państwowe opłacają 6 zł. Prenumerata winna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Dz. U. R. P. należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.